



Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 6. V Ljubljani, dne 1. junija 1915. XXIII. teč.

Prvo sv. obhajilo.

Nedolžno-čista duša je čakala,
v nebo kipele svete so želje — — —
Odprla so nebesa se visoka,
in Bog v nedolžno je prišel srcé.

V grmovju ptička pela —
glej, pa je umolknila,
na list se cvetka drobna
ponižno je sklonila,
Boga v nedolžnem srcu
pobožno počastila.

Nebo neskončno nad dobroto božjo
je zastrmelo —
srce mlado v molitvi je pobožni
v nebo kipelo.

Jakob Soklič.



Kaznovana nevoščljivost.

Gospod Anton je bil upokojen zemljemerec. Ker ni imel lastne rodbine in je bil velik prijatelj življenja na kmetih, se je na stare dni naselil pri Gorjančevih. Ti so bili daljni sorodniki Antonovi in so za starega gospoda skrbeli kar najlepše. Pa tudi stari gospod Anton jih je ljubil, posebno desetletnega Iva in dvanajstletnega Jožka, ki sta pohajala domačo vaško šolo. Ljubeznivo je občeval z njima in oba brata sta večkrat obiskala gospoda Antona v njegovem »kotu«, t. j. v gornji sobi, ki je v nji stanoval. Med starim gospodom Antonom in med Gorjančevimi je vladala kar najlepša zastopnost, kakršno nahajaš pač le med dobrimi ljudmi, med svojci.

Nekoč so Gorjančevi trgali hruške, tiste dobre, velike maslenke, saj jih poznate? Stara hruška je rastla tik Gorjančeve hiše in Ivo in Jožek sta tudi sodelovala pri trganju. Zato pa sta dobila tudi nekaj lepih hrušk od staršev v dar. Ko je Ivo opazoval svoje hruške, mu je bila v oči hruška, nenavadno lepa in velika. Takoj je sklenil: »To pa ponesem gospodu Antonu!« Šel je torej h gospodu Antonu ter mu položil hruško na mizo. Stari gospod je pravkar sedel ob nji ter pil kavo.

»Lej no, lej!« je vzkliknil gospod Anton, veselo iznenaden, »kako lepa hruška je to! Toliške še res nisem videl! Lepa hvala, dragi Ivo! Veseli me, da si se spomnil name!«

Ob teh besedah je gospod Anton vstal ter stopil k zidni omari. Vzemši iz nje novce, stisne ga dečku v roko, govoreč: »Tu imaš nekaj za hruško! Glej, da novca ne izgubiš!« Deček pa ni hotel sprejeti denarja, zakaj bila je c e l a k r o n a. Položi torej krono na mizo ter reče: »To je preveč, gospod Anton!« Toda stari gospod mu le prigovarja, na kar vtakne Ivo krono v žep ter gre vesel iz sobe.

Ko se vrne med domače, veselo izpregovori: »Pomislite vendar! Za hruško, ki sem jo podaril gospodu Antonu, sem dobil celo krono!«

Vsi so se veselili z Ivom, le njegov bratec Jožek ne. Rajši bi bil, da je gospod Anton njemu daroval krono. Ali zdajci ga obsenči misel: »Pa še ti kaj daruj gospodu Antonu! Gotovo ti da še več!« — In veste, kaj stori sebični deček? Vedel je, da je gospod Anton, kot bivši zemljemerec, prijatelj risanja. »Svojo najlepšo risbo — hišo — mu ponesem. Če je gospod Anton že za hruško dal krono, koliko mi šele podari za to lepo risbo!« Tako si je mislil Jožek in se takoj napotil z risbo v roki h gospodu Antonu.

»Dober dan, gospod Anton!«

»Bog ga daj, Bog ga daj, ljubi Jožek. Veseli me, da me tudi enkrat obiščeš. Kaj pa imaš tu?«

»Narisal sem v šoli hišo in hočem Vam podariti to risbo. Gospod učitelj so rekli, da ni nihče lepše risbe napravil nego jaz!«

»I seveda! Prav je povedal gospod učitelj!« izpregovori gospod Anton, natančno si ogledavši sliko. »Res lepo se ti je posrečila! Iskrena hvala za njo! Hočem si jo dobro shraniti!«

Gospod Anton je nevoščljivega dečka dobro poznal. Hotel mu je dati šolo, da jo bo pomnil. Zatorej mu reče: »Sedi, Jožek, sedi. Počakaj, hočem ti tudi nekaj darovati!« Ob teh besedah stopi k zidni omarici.

»Aha,« si misli denarja željni Jožek, »zdaj dobim darilo! Srebrn goldinar najmanj!«

Gospod Anton zopet zapre omarico, stopi k Jožku ter izpregovori: »Vidiš, ker si me tako razveselil, hočem ti tudi darovati nekaj posebnega. Na, to veliko, lepo hruško! To je res krasen sad! Vzemi hruško, jaz je ne jem, tebi pa bo dišala, vrlo dobro, tega sem gotov!«

Jožek, ves v zadregi in poparjen, ni hotel seči po hruški. Gospod Anton pa je dejal: »Le vzemi, le! Rad bi te razveselil, kakor si me ti razveselil s svojo risbo!«

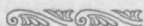
Tako je moral Jožek vzeti hruško svojega brata ter jo nesti k svojcem.

Zdaj me pa, ljubi otroci, gotovo povprašate, kakó je hruška dišala Jožku. Ni je jedel, nego nevoljno jo je vrgel svojemu bratu na mizo.

Ko je pa to videl oče Gorjanec, je nagubančil celo ter Jožka resno pokaral: »Pfuj, sramuj se, Jožek! Nevoščljivost je korenina vsega zla! Ne daj, da se ti v srcu zaredi — nevoščljivost! Lahko bi te kedaj zadela huda kazen za to!«

Jožek si je zapomnil te besede. Potrudil se je, da se iznebi te svoje slabosti. Ščasoma je postal poštenjak brez nevoščljivosti in samopridnosti.

Janko Leban.



Zalarjev Jurček.

Kdo ne pozna Jurčka Zalarjevega, ki mu ga ni para v vsej vasi? O Božiču je dopolnil šesto leto. Najmlajši je pri Zalarju. Tone, Barbka, Francek: vsi že hodijo v šolo. Jurček pa tudi noče zaostati za svojima učenima bratcema in modro sestrico, ki vsi žečitajo in lepo pišejo.

Zaželel si je Jurček abecednika. Le kdo bi se ga usmilil, kdo bi mu ga kupil? Pri očetu ni bilo nič. Usmilili so se ga naposled mati. V nedeljo je že dobil Jurček novi abecednik. Začelo se je učenje. A toliko teh »kljuk«, tako čudnih, pa vsaka ima svoje ime! Podobe — te so mnogo bolj zanimale Jurčka kot pa črke, ki mu kar niso hotele ostati v spominu. Pa, da ima le abecednik; počasi bo šlo že tudi z branjem, si je mislil Jurček.

Kaj, ko bi mu kdo pomagal? Toneta je poprosil. Tone bo najbolje znal; pa ima tudi največ časa, ker hodi v šolo le ob četrtnih.

In res začela sta z učenjem. Pri najlažji črki sta začela, kakor je nasvetoval Tone, hudomušnež, Jurčku. Pri črki »t« sta začela.

»Vidiš Jurče, to je tepec!« Res, »tepeca« si je Jurče kaj dobro zapomnil, pisanega in tiskanega. Še napisati ga je znal. Poiskati je znal »tepeca« v vsaki knjigi. Kdor je prišel k Zalarjevim, vsakemu je pokazal Jurče, kaj že zna brati.

Naposled se je pa Jurče vendarle naveličal

učenja. Povšeči mu je bilo le bolj igranje. Za učenje — si je mislil — je že še čas. Zalarjev oče so sicer pravili: »Jurče je in bo vedno Jurče!« Toda dobra mati so tolažili sebe in sinka, »da bo še vse dobro, ko bo Jurče hodil v šolo.«

Kaj vsega ne naplete Jurče! Pri Zalarju so imeli lepo belo muco. Z Jurčkom sta si bila prav dobra prijatelja. Jurček ji je vedno kaj odstopil od svojega deleža, bodisi zjutraj, opoldne, ali zvečer. Pa ne le k Jurčkovi skledici je prišla muca rada; tudi sicer se mu je rada pridružila. V mrzli zimi si našel Jurčeta in muco na topli peči, kjer sta dremala. Jurček je smrčal, muca je predla — vsak po svoje. To so vam bili glasovi. Pa, da je bil le v kuhinji mir; da le tam kaj ne utikata Jurče in muca svojih noskov.

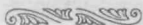
Neko nedeljo je ostal Jurček z babico doma za variha. Drugi so vsi odšli k službi božji. Babica je zadremala v zapečku. Od dolgega časa Jurček ni vedel kaj početi. Zato si je izmislil nekaj prav bistroga, njemu podobnega. Zazdela se mu je peč premalo topla. Zato je vzel muco, zvesto svojo tovarišico, pa hajdi po prstih v kuhinjo in tam v peč, ki tedaj ni bila zakurjena.

In v peči sta čepela potem. Jurče v nedeljskih hlačicah, muca pa v lepem kožuščku — dokler ni prišla dekla in ju izvlekla iz peči.

Jurček je imel še malo bolj črn obraz kot sicer. Muca pa, ta je bila bolj revica. Bela njena suknjica je bila vsa črna, sajasta in pepelnata. Uboga muca!

A Jurčku je vendar še ostala prijateljica, dasi odslej ni bila več tako lepa, bela muca, naj se je še tako umivala in snažila. Morda se ji je smilil Jurček, ki je cvilil in jokal, se vil in plesal pred očetovo šibo? Ali pa je muca pozabila na Jurčkovo neumnost in na svoj umazani kožušček, ker se ji često oglašala lačni želodček. A Jurče ima vedno kaj za njo. Kruh je pa le kruh; kdo bo rad gladoval v zameri?

Fr. Z - va.





Urednik „Vrtca“ in „Angelčka“
se priporoča ob svojem 70. rojstnem
dnevu (2. junija 1915) slovenski mladini
in mladinoljubom v molitev.

Zaspani Janče.

»Čiv, čiv, čiv... Pokoncu!
Vstani, Janče mali!
Meketajo že kozé,
Že ovčice se glasé...
Vstani, Janče, vstani!«

Čivka vrabček v luži,
a v podstrešju tihem
spi pastirček Janče,
sladko v sanjah se smeji,
sanja in se ne predrami...

In glasneje kliče ptiček:
»Čiv, čiv, čiv!« Že vstal je
solнца jutranjega žar
in lepó kot še nikdár
se na nebu zasmehljaj je...

»Čiv, čiv, vstani Janče!
Solnce nad gorami
se ti smeje, ko ležiš,
ko še vedno sladko
spiš«...

In pastirček se predrami.

»Ti, presneti vrabček!
Kaj spet hočeš?« reče,

»Komaj se je vzbudil dan,
pa naj vstanem ves za-
span?

Saj nikamor ne mudi se...«

»Čiv, čiv, čiv, pastirček,
tvoja čredica že čaka!« —

»Tiho, vrabček! Naj kozé
in ovčice potrpe,
čredica naj še počaka.« —

»Čiv, čiv, čiv, zaspanček!
Pa ne bo nič dala
mleka čredica... Zvečer
kašice ne bo nikjer,
skleda bode prazna
stala«...

Janče mali zdaj pomisli.

»Dobro, vrabček! Vstal
bom.

Tja nad njive gori v breg,
tja v zeleni, solnčni breg
lačno čredico odgnal
bom.« — —

V e k o m i r.





Zvezdam.

Zvezdice biserne, ali ve veste,
da sem Marijin otrok?

Ali ve čujete moje pozdrave,
ko prikipé pod obok?

Ali ve vidíte njo, ki jo ljubim,
njo, ki ves zanjo živim?

Ali jo srečate kdaj na višavi?
O, kako k vam hrepenim!

Kadar na stezah jo srečate prvič,
zvezde, povejte ji to;

Dolí na zemlji otrok te pozdravlja,
k tebi bi rad gor v nebo.

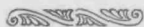
Stokrat povejte, da srčno, iskreno
ljubi jo moje srce;

v krono deviško začrtajte z zlatom
Materi moje ime!

To sporočite, a v duši jaz nosim
nanjo spomin preglobok...

Oh, kdaj zasiže trenutek, ko Mater
prvič zagledam otrok?

M. Elizabeta.



Z vijolicami krasimo Marijin vrtec!

6. Ponižnost v zvezi z drugimi čednostmi.

Morebiti je že komu izmed mojih mladih čitateljev prišlo na misel: »Saj bi pa vendarle ne bilo posebno lepo in prijetno, če bi na vrtu rastle kar samo vijolice; saj menda takega vrta ni nikjer.« Res je to,

in je tudi samo ob sebi umevno, da so na dobro urejenem vrtu poleg vijolic tudi še druge mnogovrstne krasne cvetice.

Tudi v Marijinem vrtcu mora biti tako. In kar hvaležen sem za tak ugovor, ker mi da priložnost, da napišem nekaj vrstic o tem, kako je ponižnost v tesni zvezi z drugimi čednostmi.

Kakor iz napuha prihajajo vsi drugi grehi, enako je ponižnost podlaga vseh čednosti in brez ponižnosti ni nobene prave čednosti. Zato pravijo cerkveni očetje, da je ponižnost korenina, studenec in zaklad vseh čednosti.

To bi se lahko dokazalo pri vsaki čednosti posebe. Ker bi bilo pa preobširno, tu dokažem le o nekaterih čednostih; priporočam pa, naj mladi čitatelj sam razmišlja na enak način še o drugih čednostih.

Najbolj v sorodu s ponižnostjo so pohlevnost, preprostost in skromnost: Saj so le druga imena za ponižnost, kakor se tako prikupno kaže v govorjenju in vsem vedenju, v obleki in drugi opravi ter v občevanju z ljudmi. Nič prisiljenega in predrznega, nič nepotrebno potratnega, nič izrednega in nenavadnega, nič izzivajočega in žaljivega ni opaziti pri takih plemenitih ljudeh, naj so sicer še tako visokega in imenitnega stanu. Posebno pa se podajo te ljubke čednosti otrokom, ki še niso nič razvajeni in izprijeni, in prav radi njih je Jezus otroka stavil v zgled odraslim ljudem.

Precej za temi se pridruži krotkost in potrpežljivost pa ljuba zadovoljnost. Kakor veste, je krotkost jezi nasproti. Jeza in nepotrpežljivost pa prihaja iz napuha in ošabnosti. Prevzetnež namreč zahteva, da naj se povsod in vse godi po njegovi volji, ki je večkrat zelo oblastna. In karkoli je proti njegovi volji, ga razburja in draži, jezi. To pa je na tem svetu nemogoče, da bi šlo komu vse gladko po njegovih željah. Odtod toliko jeze in nevšečnosti. Krotak in potrpežljiv more biti le ponižni človek, ki radovoljno prenaša poniževanje in trpljenje, češ da niti ne zasluži kaj boljšega. V najtesnejši zvezi s krotkostjo in potrpežljivostjo je pa zadovoljnost, oni dragoceni zaklad, ki si ga more pridobiti le ponižno srce.

Posebno častno mesto med otroškimi čednostmi ima pokorščina in poslušnost; zakaj brez te si ne morem misliti dobrega otroka. Pokorščina pa obstoji v tem, da izpolnimo voljo onega, ki ima oblast nam zapovedovati, da se torej odrečemo svoji volji. To bo pa natančno izpolnjeval le oni, ki je ponižnega srca.

Pa tudi najimenitnejše čednosti se morejo utrditi in ohraniti le v ponižnem srcu.

Sv. vera n. pr. zahteva, da moramo za resnico imeti tudi vse one skrivnosti, ki jih ne more razumeti naš plitvi um. Napuh pa se temu protivi. In zgodovina nam res kaže, da vsi oni, ki so odpadli od sv. Cerkve, neverniki in krivoverci, so to storili iz ošabne prevzetnosti. Zahteva pa tudi naša sv. vera, da moramo zvesto živeti po njenih naukih. To pa je večkrat jako težko in naravnost nasprotno naši k hudemu nagnjeni volji. Prevzetnik, ki se noče ukloniti božji volji, ne more imeti žive vere. Da more človek po veri živeti, potrebuje milosti božje. Svoje milosti pa deli Bog le ponižnim, in se ustavlja prevzetnim, kakor uči sv. pismo. Zato Jezus ponižne najprej blagruje: »Blagor ubogim v duhu, ker njih je nebeško kraljestvo.«

Tudi krščansko upanje ne more obstati brez ponižnosti. Le ponižni človek spozna vso svojo slabost in stavi le v Boga vse svoje zaupanje. Čim manj zaupa sam sebi, tembolj se zanaša na božjo pomoč.

In kaj naj rečem o krščanski ljubezni, ki kraljuje med čednostmi. Prevzeten človek je nima; on čisla in ljubi le sebe. Le ponižni človek spozna in je prepričan, da vse, kar je in kar ima, vse mora pripisovati božji dobroti. In to prepričanje o božji ljubezni ga nagiba in kar sili, da vzljubi svojega božjega Dobrotnika, ga ljubi tembolj, čimbolj je ponižen. Enako je ljubezen do bližnjika v prvi vrsti odvisna od ponižnosti. Da bi ošabni prevzetnež iskreno ljubil svojega bližnjika, to je izključeno. Saj ga niti ne prizna za sebi enakega, za brata svojega. Vsi drugi, tako misli napuh, so le za to na svetu, da bi se le njemu klanjali in njemu stregli.

Glejte, v kako lepem spremstvu je vijolica poniž-

nosti. Opazujte pa še sami njene druge plemenite spremeljevalke. V vrtcu Marijinega Srca jih boste našli v najlepši krasoti.

*
*

Pravljica o sveti Senci. V davno, davno preteklih časih je živel svetnik, ki je bil tako dober, da so se mu angeli čudili in so prišli iz nebes gledat, kako je to mogoče, da bi mogel kdo na zemlji biti ljubemu Bogu tako podoben, zraven pa tako skromen in ponižen. Čisto preprosto je potoval po potu zemskega življenja, razširjal žarke svoje čednosti, kakor razširja zvezda svojo luč, kakor razširja cvetica svojo vonjavo ter sama ne vé za to.

In angeli so rekli: »Gospod, dodeli mu dar čudežev!«

Bog odgovori: »Rad mu dam ta dar; le vprašajte ga, kaj hoče.«

In angeli reko svetniku: »Ali hočeš, da bodo tvoje roke ozdravljale bolnike, če se jih dotakneš?«

»Ne,« odgovori svetnik; »rajši vidim, da Bog sam to stori.«

»Ali hočeš, da bo tvoja beseda izpreobračala grešne duše in spravljala na pravo pot izgubljena srca?«

»Ne; to je delo angelov, ne pa uboge zemske stvari; jaz molim, izpreobračam ne.«

»Ali hočeš postati tak zgled potrpežljivosti, da boš vse za seboj privabil s svetlobo svoje čednosti in tako pospeševal slavo božjo.«

»Ne,« odgovori svetnik; »če bi se ljudje navezovali name, bi se odstranjevali od Boga. Ljubi Bog ima dovolj drugih pomočkov, da se pospešuje njegova slava.«

»Kaj pa,« reko slednjič angeli, »kaj pa vendar hočeš?«

Svetnik se nasmehne in reče: »Kaj naj bi hotel? Bog naj mi pusti svojo milost; ali nimam vsega, če imam njo?«

In angeli le še silijo: »Pa si moraš izprositi en čudež, ali pa ti ga mi posilimo.«

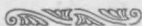
»Naj pa bo,« reče svetnik, »da bom storil veliko dobrega, ne da bi sam vedel za to.«

Angeli so v zadregi in se posvetujejo, kaj in kako bi. Slednjič se zedinijo v tem-le: Vselej, kadar bo svetnikova senca za njim ali pa ob njegovi strani, tako da je ne bo videl, vselej naj bo imela ta senca moč ozdravljati bolnike, lajšati bolečine, odvzemati slabost.

In tako se je zgodilo. Koder je hodil svetnik in se je delala senca za njim ali poleg njega, so ozelenjevale suhe ceste, poživljale se vele cvetice, bistra voda je začela teči iz posušenih studencev, bledim otročičem se je povračala živa rdeča barva, jokajočim materam sladko veselje.

Svetnik je potoval čisto preprosto po potu zemskega življenja, razširjal žarke svoje čednosti, kakor razširja zvezda svojo luč, kakor razširja cvetica svojo vonjavo ter sama ne ve za to.

Ljudje pa so spoštovali njegovo pohlevnost in mu niso nikoli govorili o njegovih čudežih, in slednjič se je pozabilo še njegovo ime in rekli so mu le: »sveta Senca«.



Poznate srečo?

Spisala Darovana.

Lentek je ravnokar vstal, da se napravi za šolo. Zaspalo si je pomencal oči in mislil na srečo, o kateri se mu je nekam nejasno sanjalo ponoči. Leno je prikoračil do matere, ki so se sukali v kuhinji, pred zidom.

»Mama, kaj pa je sreča? Kje pa stanuje? Ali je podobna človeku? Rad bi jo poznal, tudi rad bi bil srečen,« je povpraševal vse navzkriž. Začudeni so se ozrli mati po otroku. Ko so videli njegov vprašujoči obrazek, so se skrivnostno obrisali s predpasnikom po čelu, roko položili fantiču na ramo pa rekli:

»Lentek moj, čuj! V otroškem srcu sreča klije, tam je njena domačija, tam jo lahko spozna vsakdo.

Poslušaj povestico o betlehemski pastirici in spoznal boš srečo.

V sveti noči, ko so angelci božji oznanjali pastirjem veselo novico o novorojenem Detetu, je bila med pastirci tudi majhna deklica, ki ni smela iti z drugimi v precej

oddaljeni betlehemeski hlevvec gledat božje Dete. Morala je ostati na straži pri svoji in tudi drugih čredi. Vsa potrta je sedela zraven ognja in premišljala.

Mislila je na božje Dete, ki mora biti pač revno, ko nima drugega bivališča kot mrzlo, kamenato duplino tamkaj. Začne se deklici smiliti revno Dete. Komaj čaka, da tudi ona more iti tja, ko pridejo drugi nazaj. Med tem pa, — čuj, kaj stori! Ker ni imela pri roki drugega kot le majhen nožiček, ga vzame in ž njim oprezno razreže svoj nočni plašč na dva dela. Z enim delom se zopet ogrne, drugega pa zloži lepo vkup.

Potem pa vzame ponev, napolnjeno s kozjim mlekom, in jo postavi na ogenj. Ravno je mleko zavrelo, ko so prišli pastirji nazaj.

»Hajdi, zdaj pa smem jaz iti,« je veselo zavrisnila deklica, vzela odrezani plašč pod pazduho, ponev z mlekom pa v levo roko, da bi drugi ne zapazili, kaj nosi. Najrajši bi bila kar zdirjala k duplini, pa ni mogla, ni smela, ker drugače bi se ji ponev z mlekom pač izpraznila. Ko je dospela v hlevvec, ni vedela, kaj naj stori. Naposled se vendar domisli, kaj ima s seboj. Posodo z mlekom ponudi božji Materi, s tistim kosom plašča pa toplo odene Detece. Oj srečna deklica! Še niti vedela ni, da je postregla nebes Kraljici sami, da je ogrnila Stvarnika samega, a vendar polna blaženosti je zdrsnila na kolena.

Roke so ji obvisle na ljubih jaslicah. Videla je, kako osel in volek klečita na sprednjih nogah in z gorko sapo grejeta Dete. Ob rajskem tem pogledu je tudi ona začutila neizrečeno srečo v svojih prsih. Ob misli, da je storila dobro najrevnejšim, ji je vzklila mlada sreča v srcu.

No, Lentek, ali si zdaj videl srečo?»

Materin glas je dečka vzdramil iz napetega poslušanja. Solznih oči je prikimal, govoriti pa ni mogel, same ginjenosti ne. Na vsežgodaj — pa tako rajska povest! Takšne iz maminih ust še nikoli ni čul. Misel, da priden otrok skrivaj lahko izvrši kaj dobrega, ga za ta dan ni zapustila.

Z nabasano torbo jo je mahnil tisti dan Lentek v šolo. Doli pod klancem je pridiral za njim Jerinov Francek, ves zasopel. Lentek ga ustavi in vpraša: »Joj, kam se ti pa tako mudi? Počakaj malo, saj grem jaz tudi v šolo!«

»Zajtrk tako dolgo ni bil kuhan. Sem pa zdaj pohitel, da bi ne mudil v šoli.«

»Kaj so pa dobrega skuhalí tvoja mama?«

Francek je nekaj časa molčal v zadregi. Ko je pa videl, da postaja Lentek zmeraj bolj radoveden, požre slino ter kratko pa napol tiho pravi: »Krompir.«

»Ali nimate koze pri bajti, ki vam daje mleka?«

»Smo jo imeli, pa so jo morali mati prodati, da so mogli plačati stanovanje.«

»Kolikokrat pa skuhata vidva z materjo krompir?« premišljeno vpraša nadalje Lentek.

»Po dvakrat na dan navadno. Ko grem jaz v šolo in ko pridem domov.« Ob teh besedah Francka posili jok. Z rokavom si otrè solzo in globoko zavzdihne. Nato pa z jokavim glasom nadaljuje: »Danes so mama skuhalí zadnji krompir, kar so ga še imeli. Pojedla sva vsak dan dva in nič več.«

Zdaj je bilo Lenteku dovolj. Ni se mogel več premagovati. Naglo jame prazniti svojo torbo. Polnih rok ponudi Francku jabolk, kruha in sira. Ta je z veseljem in hvaležnostjo sprejemal, a vsega vendar ni hotel vzeti. Vedel je, da bo Lentek še tudi sam kaj potreboval čez dan. Prav nerad je Lentek spravil pol kosa kruha nazaj v svoj žep. Ko bi pač ne bilo treba v šolo, bi jo bil popihal najrajši s Franckom nazaj proti domu. Prosil bi mater za latvico sladkega mleka, ga skuhal in ž njim postregel gladnemu Francku, kakor nekdanj betlehemska pastirica božji Materi. Pa ni mogel, ni smel. Sam pri sebi je pa sklenil, da stori v prihodnje še marsikaj dobrega temu Francku, ki ga je danes zaradi njegove ubožnosti vzljubil s celim žarom svojega mladega srca.

Zatopljena vsak v svojo srečo sta prikorakala dečka do šole. S prijaznim nasmehom sta se ločila in vstopila vsak v svoj razred.

(Konec prih.)



Zgodba o pelinu.

Ko je Jezus viseč na križu zaklical med drugimi tudi besedi: »Žejen sem!«, so mu ponudili Judje grenko pijačo, ki ji je bil primešan jesih in žolč. Božji Zveličar jo je okusil; pri tem pa je padlo nekaj kapljic te neokusne pijače na tla. Kar naenkrat — pravi pripovedka — je poglalo na tistem mestu zelišče, ki je skrivalo v sebi vso grenkobo Jezusove bolesti in trpljenja. Kakor bi čutila grozo muk in kakor bi sočuvstvovala z Jezusom, je stala rastlina poleg križa žalobno sklonjena. Kajti v tisti pretresljivi uri je trepetalo vse stvarstvo v neizrekljivi potrnosti. Le človek, ki je zanj Zveličar vse to trpel, je ostal trd in neobčutljiv.

Bolestno se ozre božji Mučenec na rastlino ter reče ljubeznivo in poln miline: »Blagoslavljam te, neznatna rastlina; kdor te bo utrgal, da bi se zdravil, naj bo vsled tvoje grenkobe deležen obilne milosti moje. Utrujenemu zemeljskemu popotniku pa, ki bo poklican na livade večne domovine, pripoveduj o bridkosti mojega trpljenja, da bo mogel mirno in potrpežljivo piti iz keliha svojega trpljenja.«

Tako naj bi bilo še danes! Pelin naj nam zdravi in lajša telesne bolesti, pa tolaži naj nas tudi v dušnih bridkostih, budeč nam spomine na neznosno trpljenje, ki ga je Kristus prestal iz ljubezni do nas! A. Č.

Listnica uredništva.

J. M. v Šm.: Želite v svojem in v imenu drugih, naj bi prinesel »Angelček« urednikovo sliko. No, naj pa bo; saj ni iz kake prazne ničemurnosti, marveč iz spoštljivosti in hvaležnosti kot mal spominek svojim pridnim naročnikom in čitateljem. Upam, da mu bodo povrnili z molitvijo; najpridnejši bodo morebiti celó sv. obhajilo darovali zanj. Ob tej priliki prosim tudi, da bi vsi pridno agitirali za naša lista, ker še vedno lahko postrežemo novim naročnikom.

Rešitev naloge št. 5.

G	o	s	t
k	o	s	t
m	o	s	t
p	o	s	t

ali

G	l	i	n
k	l	i	n
m	l	i	n
p	l	i	n

Prav so rešili: Radelj Pepca, Kozolec Lojzka, Škrlić Angela, Kranjec Angela, gojenke zavoda čč. šolskih sester v Mariboru; Šeško Ivan, Brdo pri Planini (Štaj.); Bulovec Marija, Ciril in Stanko, Begunje pri Lescah; Legat Hedviga, Sadar Marija, Sedlar Alojzija, učenske VI. razr. v Zagorju ob Savi; Kramberger Robert, učenec II. razr. v Novem mestu; komtesa Festeticz Zenaide, Vinica (Hrvatsko); Mislec Alojzij, učenec V. razr. v Hočah; Prelesnik Pepca, učenka IV. razr. v Lichten-thurničnem zavodu v Ljubljani; Kozjek Anica, učenka ponav-ljalne šole v Begunjah na Gorenjskem; Ogoreutz Anica, Meršol Draga, Miklavžič Tili, Pauser Anica, Škrabel Rožica, Dular Alojzija in Budna Darica, učenske v Novem mestu; Czerny F., Förster Marjo, Jenko Ivan, Kmet Milan, Lenarčič Ante, Mühl-eisen Artur, Počkar Zdenko, Prevec A., Rakovec A., Stepišnik K., Sušnik Pepček, Zabret J., Weble Demeter, učenci c. kr. vad-nice v Ljubljani; Baraga Josipina, učenka IV. razr., Turk Marija, učenka II. mešč. razr. v Ljubljani; Fras Franciška, Kremenšek Erna, Svete M., Zamida Veruška, učenske c. kr. vadnice v Ljub-ljani; Izlakar Ivan, dijak c. kr. višje realke, in Izlakar Minka, učenka VII. razr. na c. kr. rud. šoli, v Idriji; Mihelak Hedviga, učenka VI. razr. v Spodnji Šiški; Koleša Antonija in Marija, učenki v Lichten-thurničnem zavodu v Ljubljani.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 5.

Kdor stole prenaša. (Tudi: Hromec z berglami.)

Prav so odgovorili: Kramberger Robert, učenec II. razr. v Novem mestu; Czerny F., Jenko Ivan, Kmet Milan, Lindtner V., Lenarčič Ante, Mühl-eisen Artur, Počkar Zdenko, Prevec A., Rakovec A., Zabret J., Weble Demeter, Fras Fran-čiška, Gruden Veruška, Svete M., Zamida Veruška, učenci in učenke c. kr. vadnice v Ljubljani.

„Angelček“ je brezplačna priloga „Vrtcu“. Posebej stane 1 K 20 h na leto; ako pa kdo naroči vsaj 10 izvodov skupno, le 1 K.

Odgovorni urednik **Anton Kržič**.

Tiska Katol. Tiskarna v Ljubljani.